

Lleis educatives mortes

Creatius, amb iniciativa individual, gent que valori les preguntes (i les respostes), autònoms, transgressors, capaços d'assumir riscos, empàtics, rigorosos, innovadors, compromesos, humanistes, científics, psicòlegs, exploradors, aventurers, crítics, col·laboradors, competitius, disciplinats, entusiastes, emprenedors, projectòlegs, imaginatius i una mica savis...Aquestes són les qualitats que haurien de tenir les persones encarregades de fer canvis en les lleis d'educació. Res més lluny de la realitat, oi?

Els dissenyadors del sistema educatiu no haurien de ser polítics, no haurien de ser legisladors, no haurien de ser catedràtics teòrics en didàctica, pedagogia o psicopedagogia que no han trepitjat mai una aula (o si l'han trepitjat deu ser fa molt de temps) i contemplen l'ensenyament de lluny, des de la seva càtedra (cadira), no haurien de ser el sindicats ("els representants" dels docents a les ordres dels polítics). Haurien de ser mestres i professors que tenen present la realitat actual i que coneixen els alumnes de forma individualitzada i més humana, a més de tenir moltes de les qualitats esmentades.

Les escoles han deixat de ser una "fàbrica" de producció massiva de ciutadans iguals i submisos. Ja no estem a la societat industrial. Fa temps que vam entrar a la societat del coneixement (o si més no així hauria de ser). Cal una atenció individualitzada, cal treballar per projectes, cal treballar cooperativament, cal treballar en xarxa amb d'altres entitats pròximes al centre educatiu, cal fer més amb menys... Tot això, però, als polítics no il·lustrats els importa poc. La qüestió és fer enrenou i sortir a la fotografia dient que han fet la millor llei d'educació del món, malgrat que sigui un altre bunyol més: és el cas de la retrograda llei Wert d'"educació". Aquí, per sort no la volem. Tenim la nostra pròpia llei, millorable, però nostra. No necessitem imposicions casposes.

Per desgràcia, crec que molts dels redactors de lleis educatives imposades s'han quedat aturats en el temps, tenen al cap els valors de la revolució industrial o fins i tot valors anteriors a la il·lustració. Per algun ministre, escola és sinònim de fàbrica. Una fàbrica productora de residus que cal amagar sota la catifa. Per fer bons edificis, des dels fonaments, fan falta bons arquitectes: molts mestres i professors actuals ja ho són, però estan encotillats per administracions carpetovetòniques, polítics arnats, companys reconfortats i pares i mares desconexors de què és una escola de veritat.